

[Ole Bernt Henriksen]

en mellemstatslig samarbejdsorganisation hvilende på Romtraktaten og inden for Romtraktatens rammer, og at EF i den egenskab varigt har løst en række fundamentale europæiske problemer.

Som følge af en række forlig mellem landene i Ministerrådet og jo da dygtigt hjulpet på vej af Kommissionen har EFs landbrugs-politik siden 1958 vokset sig så stor, at vi nu må til at reducere den noget – vel ikke ligefrem en fiasko. Det havde måske været rart, hvis der havde været ligevægt mellem produktion og efterspørgsel i EF; men overskud i en verden, der sulter, er et mindre problem og et vidnesbyrd om EFs succes.

Det er i EF, vi har fået det store europæiske hjemmemarked, der er grundlag for industriens produktudvikling og, som udenrigsministeren var inde på, fremstilling af længe-re serier.

EF-modstandernes alternativ, f.eks. det nordiske marked eller EFTA, ville aldrig have kunnet danne basis for eksempelvis den elektroniske produktudvikling, der i år har skaffet os en eksport på mere end 7 mia kr. Og uden for EF havde vi heller ikke med held kunnet bekæmpe sådanne tekniske handelshindringer, som Bang & Olufsen f.eks. mødte i Frankrig sidste år.

Jeg vil i øvrigt gerne henlede EF-modstandernes og Folkebevægelsens opmærksomhed på, når de så varmt går ind for EFTA og frihandel, at den historiske sandhed jo er den, at det var Fællesmarkedet, der førte til, at vi fik den frihandel, som EFTA blev et lille led i efter 1959, og at vi aldrig havde fået toldsænkningerne over for den øvrige verden, hvis vi ikke havde haft EF til at gennemføre disse toldsænkninger i overensstemmelse med GATT-reglerne, men kendsgerninger generer jo ikke Folkebevægelsen ret meget, så jeg venter heller ikke nogen reaktion på denne faktiske oplysning.

Det er inden for rammerne af EF, at fiskeriet er blevet reddet. Der er nogen kritik af EFs fiskeripolitik, og det kan da godt være, at vi kunne have fundet bedre løsninger end de løsninger, som Ministerrådet har fundet nu, men jeg tvivler, og jeg vil gerne stille spørgsmålet – måske lidt retorisk, men dog et spørgsmål, som vi er nødt til hele tiden at stille os selv: hvilket andet organ kunne have løst det problem, vi stod over for, da vore have var opfisket, fordi vi havde fået store

trawlere? Der skulle gennemføres tekniske bevaringsforanstaltninger, markederne skulle ordnes, priserne skulle holdes i nogenlunde ligevægt. Der skulle fastsættes fangstmængder og endelige kvoter.

Dette var så store og omfattende spørgsmål, at man i tidligere århundreder forgæves havde været i krig om dem. Det blev til en ordstrid og derefter til en løsning inden for rammerne af De europæiske Fællesskaber.

Hvad det drejer sig om i de kommende år, er ikke unionsplaner eller kamp mod sådanne vindmøller, men at udvide, udbygge og aktivisere samarbejdet i Europa inden for De europæiske Fællesskabers rammer. Europa, trænger hårdt til en industripolitik byggende på fælles standarder og normer og efterspørgslen i Europa selv. Europa trænger mindst lige så hårdt til en fælles miljøpolitik, og vi må i den forbindelse optræde sammen over for de lande uden for EF, der sviner uacceptabelt meget.

Jeg skal ikke svare på venstres vegne – hr. Gade stillede et retorisk spørgsmål til hr. Svend Heiselberg – men jeg kan for mit eget vedkommende sige, at miljøpolitikken for det konservative folkeparti og for regeringen ikke er noget med hykleri, men noget, vi går ganske overordenlig højt op i, og det har hr. Gade jo også kunnet iagttage, f.eks. derved, at mit eget parti var med til at lave miljølovgivning her i landet, før nogen andre fik det indfald – det er en historisk kendsgerning – så jeg tror, den nuværende regering er meget godt placeret i denne sammenhæng.

EF har brug for mere end den ene momsprocent til at finansiere Spaniens og Portugals deltagelse i Fællesskaberne, som for os rummer et ganske overordenlig stort perspektiv, for ikke bare er det jo et perspektiv i retning af, at vi nu får disse to lande ind og får dem reddet for demokrati, men det er også et spørgsmål om, at Fællesskaberne gennem disse to lande for første gang i Fællesskabernes og næsten i Europas historie siden middelalderen træder i forbindelse med hele den spansk- og portugisisktalende verden. Lad os ikke glemme det perspektiv. Det er lande, der er fattige og sultne, og som ikke kan hjælpes af lande og nationer, der ikke taler deres sprog. Ved Portugals og Spaniens indtræden i Fællesskaberne opstår en historisk ny situation for Europa, og det vil